ПРАЦЯГ ПРАМОВЫ таварыша СТАЛІНА

найвялікшае падтрыманне ў мільённых масах усіх і ўсякіх нацыянальнасцей, насяляючых нашу неабсяжную краіну.

Пажаданні партыі, яе задача заключаецца ў тым, каб гэта асаблівасць таксама была захавала і замацавана за нашай Чырвонай Арміяй.

Нарэшце, трэцяя асаблівасць Чырвонай Арміі. Заключаецца яна ў духу інтэрнацыяналізма, у пачуццях інтэрнацыяналізма, якія прасякаюць усю нашу Чырвоную Армію. У капіталістычных краінах арміі звычайна выхоўваюцца ў духу нянавісці да іншых народаў, у духу нянавісці да іншых дзяржаў, у духу нянавісці да рабочых і сялян іншых краін. Для чаго гэта робіцца? Для таго, каб ператварыць армію ў паслухмянае стада ў выпадку ваенных сутычак паміж дзяржавамі, паміж краінамі. У гэтым крыніца слабасці ўсіх капіталістычных армій. Наша армія пабудавана на зусім іншых падставах. Сіла нашай Чырвонай Арміі, таварышы, заключаецца ў тым, што яна выхоўваецца з першага-ж дня свайго параджэння ў духу інтэрнацыяналізма, у духу павагі да іншых народаў, у духу любві і павагі да рабочых усіх краін, у духу захавання і зацверджання міру паміж краінамі. І іменна таму, што наша армія выхоўваецца ў духу інтэрнацыяналізма, у духу адзінства інтарэсаў рабочых усіх краін, іменна таму яна, наша армія, з'яўляецца арміяй сусветнай рэволюцыі, арміяй рабочых усіх краін. І тое, што гэта акалічнасць з'яўляецца крыніцай сілы і магутнасці нашай арміі, аб гэтым даведаюцца калі-небудзь буржуа ўсіх краін, калі яны адважацца напасці на нашу краіну, бо яны ўбачаць тады, што наша Чырвоная Армія, выхаваная ў духу інтэрнацыяналізма, мае безлічную колькасць прыяцеляў і саюзнікаў ва ўсіх частках свету, ад Шанхая да Нью-Ёрка, ад Лондана да Калькуты.

Вось, таварышы, трэцяя асноўная асаблівасць, якая прасякае дух нашай арміі і стварае крыніцу яе сілы і магутнасці.

Пажаданні партыі, яе задача заключаецца ў тым, каб гэта асаблівасць таксама была захавана і замацавана за нашай арміяй.

Гэтым тром асаблівасцям абавязана наша армія тым, што яна ведае, куды ідзе,—тым, што яна складаецца не з алавяных салдат, а з людзей свядомых, разумеючых, куды ісці і за што біцца.

Але армія, ведаючая, за што яна змагаецца, непераможна, таварышы.

Вось чаму наша Чырвоная Армія мае ўсе падставы быць лепшай у свеце арміяй.

Няхай жыве наша Чырвоная Армія!

Няхай жывуць яе байцы!

Няхай жывуць яе кіраўнікі!

Няхай жыве дыктатура пролетарыята, якая нарадзіла Чырвоную Армію, дала ёй перамогу і ўвянчала яе славай!

(Бурныя, працяжныя апладысменты).

РАШУЧА ВЫПРАВІМ ПАМЫЛКІ!

Самастрахоўшчыкі з парткома

«Пара выкрыць такіх, з дазволу сказаць, комуністаў і закляйміць іх, як кар'ерыстаў, якія стараюцца выслужыцца на выключэннях з партыі, стараюцца перастрахавацца пры дапамозе рэпрэсій супроць членаў партыі» — так гаворыцца ў гістарычнай пастанове студзеньскага Пленума ЦК ВКП(б). Здавалася-б, што партыйная арганізацыя універсітэта павінна была-б пры абмеркаванні рашэння Пленума ЦК ВКП(б) выявіць усе факты перастрахоўкі і саміх перастрахоўшчыкаў. Аднак, апошні партыйны сход гэтага не зрабіў. На пасяджэнні парткома быў выключан з членаў партыі тав. Арашкевіч толькі за тое, што ён не з'явіўся на сход профсаюзнай арганізацыі. Але ні сакратар парткома тав. Одзінец, ні член парткома Цоір, Мільман не сказалі на сходзе, што гэта было зусім няправільнае рашэнне, што гэта проста—перастрахоўка. А там, дзе патрэбна было выключыць сапраўднага ворага народа, там партком не праявіў дастатковай пільнасці. І пасля, каб нагнаць «упушчанае» партком выключае з партыі тых комуністаў, якія гэтага не заслугоўваюць (справа тав. Гельфанда).

Могуць сказаць, што гэтыя справы разглядаліся да рашэння Пленума ЦК ВКП(б), і асобныя памылкі маглі мець месца. Але справа не ў асобных памылках. Справа ў сістэме работы нашага парткома, справа ў тым, што ён выключаў чэсных комуністаў з партыі, чым наносіў вялікую шкоду партыі.

Вывады ясны. Каментарыі непатрэбны.

І. ЛЕВІН.

ПА-БОЛЬШЭВІЦКУ АЖЫЦЦЯВІЦЬ РАШЭННІ ПЛЕНУМА

Рашэнне Пленума ЦК ВКП(б) «Аб памылках партарганізацый пры выключэнні комуністаў з партыі, аб фармальна-бюракратычных адносінах да апеляцый выключаных з ВКП(б) і аб мерах па ўстраненню гэтых недахопаў» з'яўляецца праграмным дакументам кожнай партарганізацыі і для кожнага комуніста ў паасобку. Усе тое, што гаворыцца ў пастанове Пленума аб фармальна-бюракратычных адносінах да выключэння з партыі і да апеляцый выключаных з ВКП(б), мела месца і ў нашай партарганізацыі.

Мы маем многа выпадкаў няправільнага, несур'ёзнага і нячуткага падыходу да разбору спраў асобных членаў партыі.

У партыйным камітэце ўкаранілася такая практыка, што разбор асобных спраў цягнуўся па 4 — 5 месяцаў (Краўцоў, Прэчыц) і др.

Многа матэрыялаў даручалася праверыць людзям, якія не зусім кампетэнтны былі ў даручанай справе, а партком у цэлым і сакратар парткома тав. Одзінец не давалі напрамку як весці тую ці іншую справу.

Рашэнне Пленума ЦК ВКП(б) узбройвае нас на выкрыццё ворагаў, мабілізоўвае на павышэнне большэвіцкай пільнасці і на разгортванне крытыкі і самакрытыкі.

Рашэнне студзеньскага Пленума не ў меншай меры адносіцца і да комсамольскай арганізацыі. Трэба сказаць, што ў КСМ мы маем рад фактаў бяздушных адносін да людзей, калі выключалі пачкамі комсамольцаў без разбору і індывідуальнага падыходу. Комсамольцы Зальцман (фізмат), Петровіч (хімфак), Сакаў (гістфак) і іншыя былі выключаны беспадстаўна, без належных фактаў і іх праверкі.

Камітэт комсамола і РК КСМ таксама бяздушна адносяцца да канфліктных спраў комсамольцаў, зацягваючы разбор іх на 3—5 месяцаў (Тумiловіч, Мільгуй, Шаліма, Петровіч).

Справа комсамольца Астапенкі (гістфак), якая па сутнасці была паклёпніцкай, таксама цягнулася каля 4 месяцаў, і толькі зараз тав. Астапенка рэабілітаван і адноўлен зноў прапагандыстам.

Партыйная арганізацыя, а таксама і комсамольская павінны перабудаваць сваю работу ў напрамку рашэння студзеньскага Пленума ЦК ВКП(б), хутчэй і сур'езней падыходзіць да разбору ўсіх спраў, бо за кожнай справай стаяць жывыя людзі. Трэба неадкладна выправіць усе дапушчаныя памылкі.

Д. МІЛЬМАН.

Нізкі ўзровень крытыкі

Па апошнім агульным партыйным сходзе абмяркоўвалася гістарычнае рашэнне студзеньскага Пленума ЦК ВКП(б). У свеце рашэння студзеньскага Пленума ўзровень крытыкі агульнага партыйнага схода быў зусім нізкім. Перш за ўсе, зусім недастаткова была самакрытыка з боку сакратара партыйнага камітэта тав. Одзінца.

Тав. Одзінец абмежаваўся тым, што, моў, партком не заўсёды правільна падыходзіў да разбору спраў асобных комуністаў. Разбор спраў зацягваўся на доўгія тэрміны. Тав. Одзінец не сказаў, чаму партком шаблонна падыходзіў да разбору некаторых спраў, што садзейнічала няправільнаму іх рашэнню і т. д. А можна было прывесці цэлы рад прыкладаў няправільнага разгляду спраў на комуністаў (Цішкевіч і др.). Сакратару парткома патрэбна было расказаць пра ўсё гэта партсходу, але тав. Одзінец дыпламатычна ўмаўчаў. Баязнь крытыкі, самастрахоўка, замазванне сваіх памылак і памылак парткома—не далі магчымасці аб гэтым гаварыць.

Некаторыя члены парткома (Цоір, Мільман) у сваіх выступленнях абмежаваліся агульнымі словамі, у іх выступленні самакрытыкі не было. Чаму сакратар і члены парткома нічога не сказалі аб тым, што перашкаджала своечасоваму разбору кампраметацыйных матэрыялаў, паданых на асобных таварышоў.

Усе гэтыя пытанні з боку партыйнага схода не атрымалі абмеркавання.

АНДРУШЧАНКА.

Выкрыць паклёпнікаў і кар'ерыстаў

ЦК ВКП(б) не раз патрабаваў ад партыйных арганізацый уважлівых адносін да лёсу комуністаў пры рашэнні пытання аб выключэнні іх з радоў партыі.

Студзеньскі Пленум ЦК ВКП(б) яшчэ раз рашуча асудзіў практыку фармальных бяздушна-бюракратычных адносін да пытання аб лёсе асобных членаў партыі. Пленум ЦК у сваёй пастанове запісаў:

«Пара зразумець, што большэвіцкая пільнасць не толькі не выключае, а наадварот прадпалагае ўменне праяўляць максімум асцярожнасці і таварыскіх клопатаў пры рашэннях пытанняў аб выключэнні з партыі або аб аднаўленні выключаных у правах членаў партыі».

Гэта пастанова Пленума ЦК у поўнай меры адносіцца і да комсамольскіх арганізацый. І ў комсамоле мелі месца фармальныя, бяздушна-бюракратычныя адносіны да лёсу асобных комсамольцаў. Асобныя кар'ерысты-комсамольцы стараліся нажыць сабе палітычны капітал на выключэннях з комсамола, на спагнаннях комсамольцам і гэтым застрахавацць сябе ад магчымых абвінавачванняў у недахопе пільнасці.

Адначасова з той вялікай работай, якую правяла комсамольская арганізацыя універсітэта па ачышчэнню сваіх радоў ад ворагаў і іх пасобнікаў, мелися факты выключэння з радоў комсамола, вынясення суровых спагнанняў па неправераных, а часта і па яўна паклёпніцкіх матэрыялах. Камітэт комсамола часамі без дастатковай праверкі, без індывідуальнага, чулага падыходу выключаў з комсамола, выносіў суровае спагнанне ні ў чым не павінным таварышам.

Так, напрыклад, на гістарычным факультэце быў выключан з комсамола і назван пасобнікам трацкістаў, студэнт 1 курса гістфака Сакаў толькі за тое, што ён на лекцыі Канстытуцыі задаў выкладчыку няяснае яму пытанне аб магчымасці пабудовы комунізма ў адной краіне.

Комсамолка Зальцман (фізмат) была паклёпніцка абвінавачана ў падтрыманні ворага народа і выключана з комсамола, у той час, як яна выкрывала гэтага ворага.

Канапелькіна (студэнтка геафака) была абвінавачана ў прытупленні пільнасці да ворага народа, і комсамольскі камітэт вынес ёй суровае спагнанне толькі за тое, што яна некалькі месяцаў займала кватэру ў доме, дзе быў выкрыт вораг народа.

Астапенка (студэнт IV курса гістфака) быў абвінавачан у прытупленні пільнасці да ворага народа, яго знялі з прапагандыстаў, вынеслі спагнанне, у той час, як Астапенка ўсяго некалькі раз заходзіў па справах вучобы на кватэру да студэнта, які аказаўся ворагам народа.

Тамашова (студэнтка гістфака) камітэт комсамола з мэтай самастрахоўкі за няўначны праступак выключыў з комсамола, у той час, як дастаткова было абмежавацца спагнаннем.

Асобныя кар'ерысты-комсамольцы нашай арганізацыі шляхам падачы паклёпніцкіх матэрыялаў на чэсных комсамольцаў імкнуліся нажыць сабе палітычны капітал. Так, напрыклад, комсамолец геафака Марголін падаў дзесяткі нічым неабгрунтаваных паклёпніцкіх заяў на чэсных комуністаў і комсамольцаў, абвінавачваючы іх у варожай дзейнасці або сувязі з ворагамі народа.

Розенгауз (студэнт гістфака) не раз беспадстаўна паклёпнічаў, абвінавачваў у варожай дзейнасці комуніста Камінскага.

Аднак гэтыя паклёпнікі-кар'ерысты Марголін, Розенгауз і др. да гэтага часу не прыцягнуты да адказнасці.

Комсамольцы на агульным сходзе, які адбыўся 17 лютага, падверглі рэзкай крытыцы меўшыя месца памылкі і недахопы ў рабоце комсамольскага камітэта.

Выступаўшыя таварышы адзначалі, што выкрытыя ворагі народа, якія знаходзіліся ў былым кіраўніцтве універсітэта, прыбягалі да метадаў правакацый і паклёпу на асобных членаў партыі і комсамольцаў, выкарыстоўвалі для гэтай мэты агульныя сходы і друк. Так, напрыклад, па гістарычным факультэце вораг народа, які быў рэдактарам факультэцкай газеты, правакацыйна абвінавачваў у варожай дзейнасці дзесятак чэсных комуністаў і комсамольцаў. Аднак, да гэтага часу газета гістфака (рэдактар Бірылка) не змясціла абвяргаючага матэрыяла і зараз працягвае паклёпнічаць і выражаць палітычнае недавер'е чэсным таварышам. Яна безгрунтоўна імкнулася вывесці з састава рэдкалегіі факультэта комсамольца Герасімава, адштурхнула яго ад работы ў газеце на падставе неправеранай паклёпніцкай заявы Багалюбава, які абвінавачваў Герасімава, быццам ён паходзіць з класава-варожай сям'і.

Абмеркаваўшы гэтыя пытанні, комсамольскі сход прапанаваў камітэту перагледзець справы выключаных з комсамола і атрымаўшых спагнанне комсамольцаў па не правераных і паклёпніцкіх абвінавачваннях, прыцягнуць да суровай адказнасці ўсіх паклёпнікаў і кар'ерыстаў.

Агульны сход абавязаў комсамольцаў, якія з'яўляюцца членамі рэдкалегій універсітэцкіх газет, дабіцца змяшчэння ў іх матэрыялаў, абвяргаючых паклёпніцкія абвінавачванні чэсных таварышаў. Комсамольцы адзначылі, што гэтыя мерапрыемствы дапамогуць узмацніць рэволюцыйную пільнасць у барацьбе супроць сапраўдных ворагаў народа.

Вас. ФОМІН.